

[Forsvarsministeren]

Regeringen finder, at nævnet fungerer fuldt ud tilfredsstillende, idet det giver folketinget indsigt i sikkerhedspolitiske sager af væsentlig betydning, samtidig med at regeringen har lejlighed til at rådføre sig med folketinget. Det forekommer mig derfor ikke, at der også er behov for at inddrage folketingets forsvarsudvalg i behandlingen af sikkerhedspolitiske emner i relation til NATO-møder, sådan som forslagsstillerne ønsker det i henhold til de to første punkter i forslaget til folketingsbeslutning.

Forsvarsudvalget er, som det fremgår af bemærkningerne til den nuværende lov om forsvarets organisation, stedet for orientering om forswarets status og anskaffelsesplaner, altså om grundlaget for og konsekvenserne af større forestående beslutninger, der vedrører forswarets forhold, og ikke egentlige sikkerheds- eller udenrigspolitiske overvejelser.

Det tredje punkt i forslaget synes overflødig, da udenrigspolitisk nævn rent faktisk bliver orienteret før NATO-møder, hvor principielle spørgsmål af sikkerhedspolitisk karakter forventes at komme til drøftelse. Ifølge fast praksis orienteres nævnet ligeledes efter alle ministermøder om hovedindholdet af de stedfundne drøftelser og de beslutninger, der er truffet, og det vedtagne communiqué tilsendes også nævnets medlemmer.

Den praksis vil jeg naturligvis fortsætte for så vidt angår de møder i NATO, hvor jeg selv deltager. Og jeg kan i den forbindelse erindre om, at nævnet jo blev informeret forud for Montebellobeslutningen om reduktion af NATOs nukleare lager med 1.400 sprænghoveder i efteråret 1983.

Ved bedømmelse af opgavefordelingen mellem udenrigspolitisk nævn og forsvarsudvalget bør det i øvrigt tages i betragtning, at der i henhold til loven er pålagt medlemmerne af nævnet en særlig tavshedspligt, hvilket muliggør forelæggelse af sager af fortrolig karakter. Dette er som bekendt ikke tilfældet for medlemmerne af forsvarsudvalget.

I bemærkningerne til forslaget til folketingsbeslutning fremdrages et konkret eksempel på, at den danske regering – og det vil i det konkrete tilfælde sige den tidligere regering – efter forslagsstillerens opfattelse har givet tilsagn om væsentlige NATO-beslutninger under tilsidesættelse af det parlamentariske demokrati.

Det tilkommer i og for sig ikke denne regering at gå ind i nogen diskussion om den parlamentariske proces i den pågældende periode. Det er imidlertid min opfattelse, at folketinget eller nævnet løbende er blevet holdt underrettet om alle relevante beslutninger vedrørende modernisering af NATOs taktiske atomvåben.

Sammenfattende kan jeg sige, at den eksisterende form for parlamentarisk kontrol med Danmarks deltagelse i NATO-samarbejdet efter regeringens opfattelse virker tilfredsstillende og efter hensigten, og regeringen kan derfor ikke støtte det foreliggende forslag til folketingsbeslutning.

Søgaard (S):

Socialdemokratiet er enig med forslagsstillerne i, at vi i princippet må have den størst mulige åbenhed og den bedst mulige parlamentariske kontrol med beslutninger i forbindelse med vores deltagelse i NATO-samarbejdet.

Vi er altså enige i princippet om en større åbenhed og en så god kontrol som overhovedet muligt. Nu er det jo ikke sådan, at der ikke har været kontrol op igennem årene, som det vil fremgå af en lang række af de debatter, der har været i denne sal foranlediget både af nu repræsenterede og andre partier, og de har været medvirkende til, at vi har drøftet en lang række emner på dette område. Men vi vil gerne være med til at vurdere og diskutere dette her.

Det er også sådan, at udviklingen på det sikkerhedspolitiske område har været medvirkende til, at der er kommet mere interesse både i befolkningen og hos politikerne for dansk sikkerhedspolitik. Bare tilbage i 1960erne og for så vidt også i starten af 1970erne var der måske en gang hvert halve år herinde om disse forhold, hvor vi nu har offentlige debatter, jeg havde nær sagt 2-3 gange om måneden om disse emner her, og dette indicerer i sig selv, at man på én lang række områder må vurdere, om det er de mest hensigtsmæssige forhold, der eksisterer her.

Men der er to ting, vi er uenige med forslagsstillerne om. Forsvarsudvalget er ikke et organ, som, om jeg så må sige, kan dyrke fortrolige forhandlinger, og derfor kan det ikke, som man her peger på, være det, der